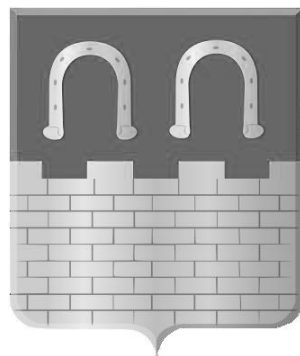

De Wildenborcher

Kwartaaluitgave voor iedereen die zich verbonden voelt met de Wildenborch

Maart 2021

Beste Buurtgenoten,

Een jaar geleden, om precies te zijn op 27 februari 2020, werd in Nederland de eerste besmetting met het coronavirus officieel vastgesteld. Weinig mensen hadden toen verwacht dat we nu, na twaalf maanden, nog met een hele strenge lockdown te maken hebben. Hopelijk komen we in de loop van dit jaar weer uit de tunnel, terug in het volle licht, en is er weer heel veel mogelijk. In deze Wildenborcher nog geen aankondiging van Wildenborchse activiteiten voor de komende maanden, in de juni editie is dat hopelijk wel weer het geval. Toch hebben we opnieuw een goed gevulde Wildenborcher kunnen samenstellen waaruit blijkt dat ons buurtschap, ondanks de pandemie, zeker niet stilzit.

Emoties kunnen je laten huilen: emoties van verdriet maar ook emoties van geluk.

Verdriet, omdat we afscheid moesten nemen van twee buurtgenoten: Gerrit Braakman en Frans de Steur. Geluk, omdat aan de Mosselseweg 10 de familie Berenpas werd verblijd met de geboorte van hun zoontje en broertje Tim.

De huidige Kapel werd op 7 november 2008 officieel geopend en bestaat op 7 mei dus 12½ jaar. Dit jaar geven we extra aandacht aan deze, voor ons buurtschap zo belangrijke ontmoetingsplek. Gerda Rossel schrijft over de eerste Kapel aan de Kapelweg, dit is aangevuld met foto's uit het familiearchief van Staring. En we plaatsen een gedicht van wijlen Frederik Klein Brinke.

Verder leest u in deze Wildenborcher onder andere over:

- 'Naoberschap' en 'Naoberplicht' in de Wildenborch, toen en nu. We horen graag welke betekenis het voor u had en nu nog heeft
- Juf Riet Wijnand was na 57 jaar terug in de 'Prinses Julianaschool'
- Liesbeth van Ark geeft de aftrap voor de nieuwe rubriek: 'Wildenborchse estafette...'
- Kathy de Vries ging op bezoek bij Ria Klein Ikkink om meer te weten te komen over alpaca's
- 'Postvak In', gevuld door Jente Mensink
- De dahlia's bloeien steeds later, hoe kan dat? Aad van de Kamer heeft een verklaring
- Jennine schrijft over de noodzakelijke kap van een aantal bomen in de tuin en het bos
- Alma en Bart van der Schoot kregen eind oktober al last van lentekriebels
- Erik Gies beschrijft zijn privé- en werkervaringen tijdens de coronatijd. Net zoals wij kijkt hij ook uit naar het moment waarop we elkaar weer kunnen ontmoeten, kunnen töttelen en met mekare een pilske drinken
- Dinie Staring heeft een eigen versie van de Elfstedenkoek en deelt graag haar recept
- Anja Sprukkelhorst zorgde, zoals altijd, weer voor een leuke Kinderpagina
- Kunstenaar Verena op ten Noort kreeg bezoek van Kathy de Vries
- Rik Mars: 'Kijk beter en je ziet meer...'
- (Her)Inburgeren in de Achterhoek; Frits Bennink en Janneke Bultman
- Landrot is verhuisd naar Zutphen, toch vond hij tijdens de verhuizing tijd om te schrijven
- En

Veel leesplezier.

Vriendelijke groet van de redactie, Kathy, Joke en Reinier.

Redactiegegevens

Onze telefoonnummers en e-mailadressen:

Joke Wiltink	(0575) 55 67 48	wiltwess@gmail.com
Reinier Klein Brinke	(0575) 55 65 12	reinierkleinbrinke@planet.nl
Kathy de Vries	(06) 53 15 33 79	kathy.devries@xs4all.nl

Inzenden copy voor de volgende Wildenborcher: vóór 20 april 2021

Naar: E-mail wiltwess@gmail.com
WhatsApp (06) 10 27 75 47
Schoolhuisweg 2

Bezorging:

Als u ook De Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Abonnee op de digitale Wildenborcher?

Bent u geabonneerd op de digitale Wildenborcher en neemt u een nieuw e-mailadres, geef dit dan tijdig door aan Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl. Zo mist u geen uitgave van ons buurtblad.

Bijdrage Wildenborcher

De Wildenborcher wordt steeds met veel enthousiasme door vrijwilligers gemaakt en bij u thuis bezorgd. Een vrijwillige bijdrage voor de drukkosten kunt u overmaken naar:

IBAN: NL95RABO 0366412353 ten name van Kapel Wildenborch, onder vermelding van 'De Wildenborcher'.

Verhuur Kapel

Wilt u informatie over mogelijkheden, beschikbaarheid etc., neem dan contact op met Hans Ezerman. Email: hans.ezerman@gmail.com of telefoon: (06) 12 15 54 74.

De Wildenborchse Kapel

In memoriam:

Gerrit Braakman 1934 – 2020

Met groot verdriet, maar met veel mooie herinneringen, moeten wij afscheid nemen van mijn lieve man, onze vader, schoonvader en opa

Deze woorden lezen we bovenaan de rouwbrief.

Zondag 6 december overleed thuis, na een kort ziekbed, op 86 jarige leeftijd, Gerrit Braakman.

Gerrit werd op 12 november 1934 in Groot Dochteren (toen gemeente Laren Gld.) geboren als vierde en jongste kind. Het grootste deel van zijn lagere schooltijd was tijdens de Tweede Wereldoorlog. Zijn ouders hadden een boerderij en Gerrit ging naar de landbouwschool om ook het boerenvak te leren.

Na de landbouwschool werkte hij als knecht op meerdere boerenbedrijven en vervulde de militaire dienstplicht.

Hij leerde zijn grote liefde Gerda Kelholt kennen waarmee hij trouwde op 30 november 1956. Het jonge paar ging wonen op 'Boerderij - Kelholt' van Gerda's ouders in Klein Dochteren, aan de rand van de Wildenborch. Gerrit werkte volop mee op het gemengd boerenbedrijf van zijn schoonouders.

Hun liefde werd bekroond met de geboorte van twee zoons, Willem Jan en Johan.

Gerrit was een lieve vader, die zelfs tijdens het melken spelletjes met hen deed. "Zoiets vergeet je nooit", memoreerde zoon Willem Jan in de afscheidsdienst: "Je merkte dat hij trots op je was".

Gerrit en Gerda waren een grote steun voor Gerda's moeder die al jong, op 57 jarige leeftijd, weduwe werd. In 1973, toen duidelijk werd dat beide zoons geen interesse hadden om boer te worden, werd besloten het bedrijf voort te zetten met uitsluitend vleesvarkens.

Wat waren ze dankbaar toen zoon Johan trouwde met Ineke en zij ook gingen wonen op 'Boerderij - Kelholt'. Ineke wilde wel heel graag verder met het varkensbedrijf.

Een harde werker en handig op allerlei gebied en ook altijd klaarstaan om anderen te helpen, dat was het karakter van Gerrit. Voor zichzelf kon hij wel hard zijn. Bij de weinige keren dat er bij hem wel gezondheidsproblemen waren, was zijn motto: "Niet zeuren".

Na de bedrijfsoverdracht, Gerrit was toen 63 jaar, werkte hij samen met Ineke door op de boerderij. Ineke typeerde haar schoonvader als "een man met een warm kloppend hart".

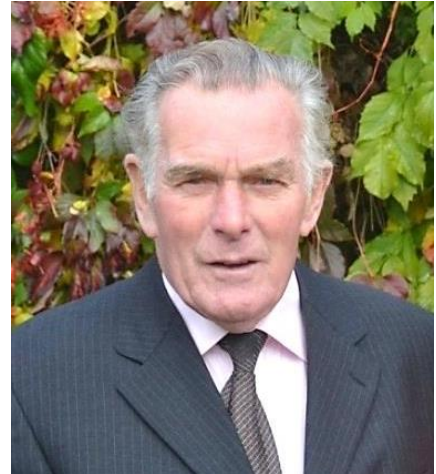
En wat was hij trots op kleinzoon Jelte, hij had een bijzondere plek in opa's hart.

Na de overdracht werd er wel meer tijd genomen voor verdere reizen en andere hobby's. Tennissen en samen fietsen met Gerda, daar genoot hij zo van. Dat lukte nog tot in de herfst van 2020. We zagen Gerrit elk jaar op de nieuwjaarsvisite in de Kapel, waar hij samen met Gerda genoot van de contacten met de Wildenborchse buurtgenoten. Ook werden de uitvoeringen van toneelvereniging T.A.O. stevast bezocht, waarbij Ineke een actieve speelster is. Daarnaast waren Gerrit en Gerda in het verleden bij de Klootschietvereniging.

Op zondag 6 december kwam er een einde aan het leven van deze zo geliefde man, vader, schoonvader en opa.

Donderdag 10 december vond, vanwege de coronaregels in besloten kring, de afscheidsdienst en uitvaart plaats in Lochem.

We wensen Gerda, Willem Jan & Mariska, Johan & Ineke en hun zoon Jelte heel veel sterkte toe om dit verlies een plek te geven.

"Blijf bij ons Heer"

64 jaar

Van de Kapelcommissie

Vanwege de beperkingen die het coronavirus met zich meebracht hebben we als Kapelcommissie in het afgelopen jaar maar minimaal invulling kunnen geven aan onze functie: Het zijn van een verbindende factor in de Wildenborch.

In De Wildenborcher van december las u over onze enthousiaste plannen voor 2021. Op het moment waarop deze Wildenborcher naar de drukker gaat is er een nog strengere lockdown en zijn samenkomsten van groepen mensen zeker niet aan de orde. Dit betekent dat we u helaas nog geen concrete data van activiteiten kunnen melden. Plannen zijn er voldoende en zodra het kan en verantwoord is, gaan we meteen flink aan de slag, daar kunt u op rekenen. We houden u op de hoogte.

Tijdens de nieuwjaarsreceptie was er altijd aandacht voor iedereen die zich vrijwillig inzet voor de Kapel en werd bedankt. Dat zijn de mensen die zich beschikbaar stellen om te helpen bij activiteiten die we als Kapelcommissie organiseren en/of er aan deelnemen, dat zijn alle vrijwilligers die helpen bij het onderhoud en schoonmaak van de Kapel en dat zijn natuurlijk ook de Wildenborchse verenigingen en alle andere gebruikers van de Kapel. Daarom via deze, toch een beetje onpersoonlijke manier, een welgemeend BEDANKT!

Buurtblad De Wildenborcher staat op zich los van de Kapel maar vaart wel onder de vlag van de Kapel, dit om de financiële continuïteit te waarborgen. Daarom vind ik hier ook een bedankje op zijn plaats aan schrijvers, samenstellers, bezorgers en zeker niet op de laatste plaats aan iedereen die ons buurtblad financieel ondersteunt.

Ook werd u tijdens de nieuwjaarsreceptie bijgepraat over de financiële positie van de Kapel en gaf penningmeester Hans Ezerman een toelichting op de inkomsten en uitgaven. In de maarteditie van De Wildenborcher publiceerden we voorheen het financieel overzicht. Vorig jaar is besloten dit niet meer te doen. Reden hiervoor is dat De Wildenborcher een steeds groter verspreidingsgebied krijgt, ook buiten de Wildenborch en ligt op meerdere plekken ter inzage. We doen niet geheimzinnig over onze inkomsten en uitgaven, dat mag duidelijk zijn. Voor Wildenborchers en alle betrokkenen is het jaaroverzicht natuurlijk beschikbaar. Stuur een mailtje: reinierkleinbrinke@planet.nl en u ontvangt het per omgaande. Geen e-mail? Bel me (06) 25 06 66 70 en u ontvangt een geprinte versie. Vanzelfsprekend wordt tijdens de nieuwjaarsreceptie in 2022, naast het jaaroverzicht van 2021 alsnog het jaaroverzicht van 2020 getoond en toegelicht.

Vanwege de coronamaatregelen heeft er nog geen kascontrole plaatsgevonden. Dit wordt, zodra het weer kan, gedaan door de huidige kascommissie bestaande uit Brenda Zeevalkink en Jacques van Hooijdonk. Brenda doet de controle voor het tweede achtereenvolgende jaar en is het dus haar laatste keer. Jacques heeft nog een jaar zitting in de kascommissie. Bent u bereid de komende twee jaar zitting te nemen in de kascommissie, stuur een mailtje naar penningmeester Hans Ezerman: hans.ezerman@gmail.com of bel: (06) 12 15 54 74.

Hopelijk krijgen we de pandemie, door ons samen te houden aan de voorgeschreven regels en het vaccineren, in de komende maanden onder controle en zijn er in de loop van 2021 weer diverse mooie activiteiten in de Wildenborch mogelijk. Activiteiten waar we samen weer van kunnen genieten, waar we samen kunnen toosten en samen kunnen bijpraten. Want wat verlangen we allemaal weer naar: SAMEN.

Tot die tijd, blijf gezond en geniet van alles wat wel kan!

Een hartelijke groet, mede namens mijn medecommissieleden Alma van der Schoot, Judith Keurentjes, Erik Ebbink, Hans Ezerman en Noam Shalgi

Reinier Klein Brinke, voorzitter

Oproep over Naoberschap in de Wildenborch

Hoe heerlijk was het om de saamhorigheid te ervaren, toen wij ruim 5 jaar geleden in de Wildenborch kwamen wonen. Het naoberschap dat wij leerden kennen, middels buurt maken en het bijwonen van bijeenkomsten, gaf ons een warm en welkom gevoel. Tijdens interviews die ik voor ons buurtblad mag houden, kom ik het thema naoberschap geregeld tegen. Er wordt vaak gezegd dat dit zo aan het veranderen is en men vraagt zich af wat het tegenwoordig nog voorstelt. Door de komst van nieuwe bewoners in ons buurtschap en door het veranderen van de tijd, lijkt het dat gebruiken van weleer verdwijnen of geen functie meer hebben. Neem bijvoorbeeld het oude gebruik rond een overlijden van een buurtgenoot, waar elke buur zijn taak wist. Je had elkaar nodig en je deed het samen.

Als redactie willen we hierover dit jaar graag iets schrijven. We zoeken daarom mensen die iets willen vertellen over hoe het naoberschap er 'vroeger' uit zag. Maar ook hoe het geworden is, welke gebruiken er verdwenen zijn en nog steeds bestaan en welke betekenis deze voor u hebben. We nodigen ook graag nieuwkomers uit hierover te vertellen. Wat koestert u al of niet aan deze gebruiken en hoe ervaart u dit naoberschap?

Dus bent u nieuwkomer of bent u een 'echte geboren Wildenborcher' en wilt u over dit thema iets vertellen? Dan nodigen we u, (jong of oud) van harte uit na te denken over:

- Bestaat het naoberschap volgens u (nog) wel in de Wildenborch? Op welke manier?
- Welke betekenis heeft het naoberschap voor u (gehad)?
- Welke omgangsvormen van naoberschap zouden, volgens u, behouden moeten blijven en welke niet?
- Welke nieuwe omgangsvormen ontstaan of zijn nodig door de tijdsverandering?
- Welke oude gewoonten kunnen misschien volgens u een nieuwe doorstart krijgen?
- Hoe zou het naoberschap er over 10 of 15 jaar uit kunnen zien volgens u?

Wij zijn heel benieuwd. U kunt contact opnemen voor een interview of u kunt ook zelf iets op papier zetten en naar onderstaand mailadres sturen. Dan neem ik contact met u op. De uitkomsten zullen dit jaar in De Wildenborcher verschijnen.
Hartelijk dank!

Goed om te weten, voordat een artikel wordt geplaatst, wordt het altijd nog weer aan u voorgelegd voor definitieve goedkeuring.

Kathy de Vries, redactielid 'De Wildenborcher'
Tel: (06) 53 15 3379
Mail: kathy.devries@xs4all.nl

Dahlia's bloeien steeds later

Beste Aad,

Een vraag over Dahlia's:

In onze tuin groeien de dahlia's heel goed, zien er gezond uit, maar.....ze bloeien nauwelijks. Pas in september verschijnen er een aantal knoppen, waarvan de helft maar doorgroeit tot bloem. Dit is nu al 3 jaar zo terwijl we voorheen altijd veel bloemen erin hadden.

Van meerdere burens hoorde ik dat het in hun tuin ook zo is.

Heb jij een advies voor 2021?

Joke Wiltink

Wat ik wel weet is, dat de Dahlia een plant is die op voldoende vochtige grond moet staan. Ze hebben vrij zacht blad dat geen bescherming heeft tegen warmte en droogte, wat veel andere planten wel hebben zoals beharing of een wasachtige laag.

Dat doet al vermoeden dat klimaatverandering er mee te maken heeft.

Op zoek naar mensen die met Dahlia's werken kwam ik uit bij de corso's. En bij de Dahlia telers in Lichtenvoorde heb ik uitgebreid kunnen spreken hoe het was, en hoe het nu gaat. Ook zij hebben er last van dat de bloei doorgeschoven wordt. Hun eigen corso is begin september. Dat gaf nog geen probleem, maar ze kweken ook voor corso's die eerder bloemen nodig hebben, en dat werd wel een probleem.

De grond waarop zij telen is goede grond met voldoende humus en vocht. Met het warme en droge voorjaar 2019 hebben ze moeten beregenen om de groei er in te houden. Maar beregenen had invloed op de kleur van het gewas. Daarom zijn ze gaan bevloeien met druppelsslangen waarmee ze het vochtgehalte goed in de hand hebben. Dus zorgen dat vanaf het inplanten de grond voldoende vochtig blijft, zodat de groei goed doorgaat.

Dahlia's zijn erg gevoelig voor nachtvorst, dus niet eerder planten dan half mei. Als ze na het planten goed nat gemaakt worden komen ze na een paar weken boven de grond, en lopen ze mooi de nachtvorst mis. Als er toch een late nachtvorst in juni wordt voorspeld is het afdekken met bloempotten een mogelijkheid. Waar het aantal planten te veel is, wordt ook wel aangeaard. Dat is voorzichtig aarde tegen de opkomende toppen toeschuiven. als het net voldoende is om de toppen niet meer te zien, groeien ze er zo weer doorheen.

Aad van de Kamer

Het gedicht op de volgende pagina schreef Jennine Staring eind december 2020.

Ze kon toen niet weten dat Koning Winter in februari ons land in een ouderwetse winterse sfeer zou brengen.

(Red.)

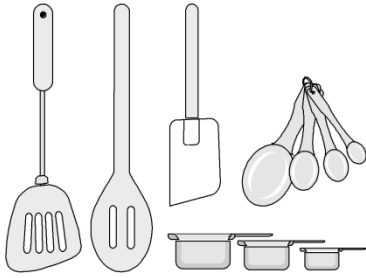

Zullen er nog zomers komen
Waarin het water hoog blijft staan
Als spiegel voor de hoge bomen
En voor de schittering van de maan

Zal er ooit nog ijs weer komen
Schaatsers glijdend door de tijd
Of blijft het bij ervan te dromen
In een nieuwe werkelijkheid?

Zal de toekomst ons nog leren
Natuur te sparen, jaar na jaar
Dan kunnen wij het tij nog keren
En worden onze dromen waar

Jennine Staring, december 2020

Elfstedenkoek

De Elfstedenkoek is van oorsprong een ontbijtkoek op basis van roggemeel, gevuld met honing, rozijnen, vruchten en noten. Er bestaan een heleboel variaties.

Dit is de mijne:

Ingrediënten:

250 gram zelfrijzend bakmeel
125 gram havermout
200 gram roomboter
175 gram bruine basterdsuiker
3 à 4 appels (Elstar) in kleine blokjes gesneden
200 gram studentenhaver (de grotere noten wat fijnhakken)
flinke theelepels kaneel
½ zakje vanillesuiker
½ plak caramel chocolade

Verder nodig: springvorm

Bereiden:

Verwarm de oven voor op 150 graden en vet de springvorm in met bakspray of wat boter.

Smelt de boter en meng het zelfrijzend bakmeel, havermout en basterdsuiker door de gesmolten boter. Druk dit mengsel stevig aan in de ingevette springvorm.

Leg hierop de in kleine blokjes gesneden appel en de studentenhaver.

Meng de vanillesuiker met de kaneel en strooi dit over de koek.

Bak de koek 1 uur in de voorverwarmde oven.

Smelt de caramel chocolade eau bain marie of in de magnetron en versier hiermee de koek.

En dan smullen maar (een toefje slagroom erbij maakt het extra feestelijk).

Dinie Staring

Het weten waard

Omroep Gelderland heeft een podcastserie gemaakt over landgoed De Wildenborch

(afbeelding: Omroep Gelderland)

Jennine en Evert-Kees praten in deze vierdelige luisterdocumentaire openhartig, met programmamaker en historicus René Arendsen van Omroep Gelderland, over hun leven, werk en toekomstplannen op het eeuwenoude familielandgoed.

De podcastserie is te beluisteren via:

www.omroepgelderland.nl/podcast en ook op de bekende podcastapps zoals Apple Podcasts, Spotify, Stitcher of Player FM.

Dankbetuigingen

Op 29 december is mijn man, **Frans de Steur**, overleden.

Ik wil graag iedereen bedanken voor alle lieve en troostende berichten en kaartjes.

Het doet me goed me 'gedragen' te weten door deze gemeenschap.

Lucie Bartel

Mede namens mijn kinderen en kleinzoon:

Wij willen u allen heel hartelijk bedanken voor de bezoeken en kaarten tijdens de ziekte en na het overlijden van mijn innig geliefde man

Gerrit Hendrik Braakman.

Gerda Braakman - Kelholt

(Her-)Inburgeren

Ik las op Omroep GLD (zondag 17 januari) een oproep: Kom in de Achterhoek wonen! Het blijkt dat steeds meer mensen vanuit de Randstad naar deze regio trekken. "Een mooie bijkomstigheid", zegt Joram van Donk, adviseur van een project dat de Achterhoek moet promoten. Hoe ik hierover denk, wil ik graag even in het midden laten, maar het doet mij denken aan het moment waarop wij besloten (weer) in de Achterhoek te gaan wonen.

Even voorstellen: wij zijn Frits Bennink en Janneke Bultman. Toen wij 20 jaar geleden besloten ons leven te delen, woonde Frits in Kampen en Janneke in Dronten. Wij kochten samen een schiphuis in Hasselt (Ov); een prachtig huis waar wij op de eerste en tweede verdieping woonden en op de begane grond een soort garage in het water was, waar ons zeilschip De Einder, een platbodem, geparkeerd lag.

Toen het lichamelijk wat moeilijker werd om ons schip te varen en wij ook graag wat meer ruimte "um 't huus" wilden, gingen we rondkijken naar een nieuwe fijne woonplek.

Frits is een rasechte Achterhoeker, geboren en getogen in de Wildenborch, hij woonde samen met broer Ab, zussen Ria en Ada, kinderen van Bernard en Betsy Bennink in de boerderij Boshof waar nu Bart en Alma van der Schoot wonen. Maar ik (Janneke) wist eigenlijk niet eens goed waar de Achterhoek lag. Wel om moeder Betsy te bezoeken, een familiefeestje te houden in de Kapel of om naar een etentje bij Jan en Dinie in de Wildenborcherhof te gaan, maar dat was het dan ook wel zo'n beetje.

In 2011 ging Frits helpen bij de verbouwing van het huis waar moeder Betsy in Vorden gewoond heeft aan de Julianalaan. Tijdens die verbouwing gingen wij een weekje wonen in een zomerhuisje aan het Schapenmeer. Het weekje 'vakantie' in de Vordense bossen was voor mij zo'n heerlijke tijd, dat ik Frits vroeg: "Waarom ben je hier ooit weggegaan?"

Ons oog viel eind 2013 op een huis in Hengelo, betaalbaar, maar er moest ontzettend veel gebeuren. Frits vond de gevel prachtig en voor een beetje verbouwen waren we allebei niet bang. Het zou waarschijnlijk in de ogen van Moeder Betsy niet wat geweest zijn, Hengel was voor haar toch een beetje Sodom en Gomorra van de Achterhoek: Knetterende crossmotoren, jankende wegraces en 'aollemaol op zondag', brommers kiek'n en veel groene (Grosch)knuppels, foi, foi!

Maar ons besluit was genomen, het werd de Vordenseweg 21 in Hengel! En tot nu toe wonen we hier met heel veel plezier, een fijn huis, waar we in de afgelopen jaren al heel wat verbouwd hebben om het zo duurzaam mogelijk te maken. Een heerlijke tuin, zodat het ieder voorjaar weer een feest is, de deuren open te kunnen gooien en te genieten van het Achterhoekse buiten zijn.

Wij maken iedere dag een fikse wandeling met onze teckel Boris en moeten daarbij in deze Coronatijd (helaas) ook afstand houden. Vaak gaan we naar het 'Bosket' bij kasteel de Wildenborch, waar het heerlijk wandelen en gelukkig niet te druk is. ("Sst, niet verder vertellen hoor!" zeg ik wel eens). Wat is het hier mooi en waar voor Frits ook de prachtige beelden uit het verleden weer boven komen: het struinen door het Bosket, het schaatsen op de Karpervijver, de grachten en de 'Komme', met vader Bernard meegaan naar de koeien in 'De Hagen', het weiland achter in het bos.

Als we eens een extra rondje door de Wildenborch rijden, weet Frits precies wie waar woont of gewoond heeft, terwijl hij zegt dat hij bijna niemand meer kent. Toch gebeurt het regelmatig dat bij onze wandelingen iemand zegt: Hé, ken ik oe neet? Ie bunt toch Frits Bennink? En dan volgt er een gezellig buurpraatje, prachtig!

En zo zijn wij (Frits her- en ik helemaal) ingeburgerd in de Achterhoek.

Er wappert een grote Achterhoekse vlag in de tuin en in deze vervelende coronatijd dragen we zelfs Achterhoekse mondkapjes!

Veur jullie aollemaole: Goed goan en völle heil en zeeg'n in 2021.

Frits en Janneke

Een stok in de spaken

Als kind bracht ik vanuit Almen, mijn geboorteplek, al veel tijd door in het Grote Veld. Op de fiets naar Zutphen, Lochem en Vorden, de plaatsen waar wat 'te doen' was. Een paar jaar geleden zijn we weer neergestreken in deze mooie omgeving. We wonen met plezier in het buurtschap De Wildenborch, één van de fijnste plekjes van Nederland.

En naast de mooie natuur zijn natuurlijk ook de bewoners een belangrijke factor voor ons woongenot. Bewoners die elkaar kennen, belangstelling tonen voor elkaar en elkaar ontmoeten tijdens een praatje over de heg, tijdens het Oranjefeest, de nieuwjaarsreceptie of andere leuke evenementen. Zo stond er afgelopen jaar weer een leuke fietstocht gepland. Joke Wiltink vroeg mij of ik deze keer een verslag wilde schrijven, dat kwam goed uit, want het leek ons heel leuk om de streek weer eens vanaf de fiets te bewonderen. Zo konden we het nuttige met het aangename verenigen, of eigenlijk het aangename met het nuttige. Helaas viel het doek voor dit evenement door de coronacrisis. Geen fietstocht, maar ook geen Oranjefeest, geen evenementen Tja, Corona stak een stok in de spaken en de boel kwam met een schok tot stilstand.

Op het werk moest ik snel schakelen, ineens moesten er 80 medewerkers vanuit huis gaan werken, bereikbaar blijven voor de buitenwereld, over computers beschikken, met de juiste programma's kunnen werken en overleggen met videoconference. En tegelijkertijd moest het Logistiek Centrum open blijven om alle orders uit te blijven leveren. Toen alle rook enigszins was opgetrokken, bleek alles prima te draaien. Mensen 'schikten zich in hun lot', mouwen oprollen en gewoon doorgaan.

In de loop van het jaar zijn de regels een paar keer aangepast: met drie mensen in een kantoorruimte, later met vijf en sinds november weer helemaal thuis. Omdat we graag goed willen weten wat er speelt binnen het bedrijf, hebben we twee keer een medewerker enquête gehouden. Zo kregen we een goed beeld hoe iedereen zich voelde, wat goed werkt en wat niet en wat ze nodig hadden om hun werk vanuit huis goed te kunnen doen.

Ondertussen hadden wij onze vakantieplannen maar even in de ijskast geparkeerd en konden we deze vrije tijd besteden aan de verdere verbouwing van de boerderij aan de Nijlandweg. Esmee is afgelopen zomer aan haar stage begonnen, eerst deels op kantoor, nu weer volledig vanuit huis, Elly werkt voornamelijk vanuit huis, Joris vanuit kantoor.

De werkkamer is nog niet klaar, dus we hebben een nieuw kantoor aan de keukentafel, waar ik af en toe ook bij aanschuif als ik niet op kantoor ben. Gelukkig hebben we hier de ruimte, ook buiten, dus we kunnen ons vrij bewegen, zitten midden in de natuur en zijn van alle gemakken voorzien.

En toen kwam kerst. Ook dat was even schakelen. Met een klein groepje familie en vrienden hebben we de kerstdiners doorgeakkerd en met oud en nieuw de plaatselijke horeca ondersteund door eten te bestellen. Dat doen we trouwens met enige regelmaat, want als de horeca de crisis overleeft, kunnen we straks weer lekker aanschuiven in restaurant of op een terras. Op grote schaal carbid schieten was er niet bij dit jaar, dat was jammer voor Joris en zijn vriendengroep, maar een potje bier op kleine schaal bleek ook leuk te zijn.

Hoe alles zich verder ontwikkelt weten we niet precies, maar laten we hopen dat 2021 een jaar wordt waarin we elkaar weer kunnen ontmoeten, töttelen en een pilsken drinken.

Erik Gies

De eerste Wildenborchse Kapel

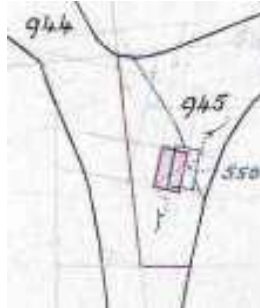
1

2

3

4

5

Rond 1875 bouwde de als zeer stichtelijk bekend staande familie Brants op de Wildenborch een nieuw zondagsschooltje (1) aan de huidige Kapelweg. Het gebouwtje kwam naast de weg te staan, tegen de kadastrale grens van het bospad (2) naar de Julianaboom (die pas in 1909 geplant zou worden).

Daarvoor werd er in een gebouwtje vlakbij het kasteel zondagsschool gehouden, zoals beschreven in de memoires van Dr. Monnik, huisarts van 1869-1908 en mede-oprichter van de gereformeerde kerk te Vorden:

1869: Mevr. H. wijst mij "het Huis te Vorden". Verderop slaan wij links van den straatweg af, op een breeden grindweg en passeeren het buiten "Wildenborgh" van den Heer Brants, wethouder van Vorden. Mevr. wijst mij een houten gebouw, waar de dames zondagsschool houden, want die menschen zijn zeer precies. Het buiten zelf is een overblijfsel van een zeer uitgestrekt kasteel uit vroegere eeuwen. Het ziet er goed uit. Men telt er nu nog, zoo als men zegt, 80 kamers.

1872: Toen wij 's namiddags voorbij reden naar de evangelisatie bij Br. (Brants), zag ik alleen de kinderen en mevr. Voor het eerst ging mijne zuster mede. Zij was vooruit gegaan met de ezelwagen en Pa. Wij reden naar het evangelisatie gebouw, waar Kl. (Klomp?) eene leerzame bijbellezing hield over Efeze II v. 1-10. Daarna nog eenigen tijd bij Br. aan huis.

Dat het gebouwtje hierbij verkeerd werd ingetekend op de kadastrale kaart (schrijlings op de grens tussen de weg en het pad (3) viel blijkbaar pas op bij de eerste verkoop van landgoed de Wildenborch (1907), toen het in handen kwam van de fam. Winkelman op Blokhuis. De fam. Brants kocht de kapel met een deel van de weg en het pad terug en maakte er een nieuw perceel van (4).

Na de verkoop van het resterende gedeelte van het landgoed in 1924 werd (de katholieke) Paulina E.C.C. von Mengden-Bosch van Drakestein van huize de Wientjesvoort eigenares van het grootste deel van het Bosket, incl. de kapel. Zij schonk de kapel vervolgens aan de Wildenborchse Vereniging van Christelijk Nationaal School Onderwijs, die hier al enige jaren zondagsschool hield en jeugdverenigingen leidde.

Inmiddels zijn we al weer twee kapellen verder, en wie zich afvraagt waar precies het eerste exemplaar stond, dat was ongeveer rechts voorin de huidige zaal (5).

Gerda Rosse/

In het artikel hiernaast schrijft Gerda Rossel over de zondagschool welke, voordat er aan de Kapelweg een Kapel stond, gehouden werd in een gebouwtje bij het kasteel. We hebben Jennine Staring gevraagd of hiervan misschien fotomateriaal beschikbaar is.

Uit het familiearchief heeft Jennine een aantal foto's, met onderschrift beschikbaar gesteld.

De 'Borchvree'. Onder het gebouwtje was het botenhuis. Het verhaal gaat dat in dat gebouwtje de zondagschool was, maar –naar ik heb begrepen– 'school op zondag' om de kinderen van de pachters e.e.a. te leren. Ook zou er een soort vrouwenclubje bij elkaar gekomen zijn?

Op de foto familieleden Brants. Het beeldje staat nu nog op de muur. Wij noemen het 'de Bieleman', de Brantsen noemden het 'Zweder Roodebaard', naar de roofridder die op het oude slot de Wildenborch (thans verdwenen) woonde! De poort is door A. Staring vervangen door het grote hek, dat er nu staat.

Poortje en hek naar de Zondagschool

In het fotoboek van de familie Brants staat bij deze foto: 'de Zondagschool, doux souvenirs'

Gedicht geschreven door Frederik Klein Brinke (1912 -1984)

Ter gelegenheid van welke gebeurtenis hij het schreef is niet precies bekend

Hier op dit mooie plekken
an de rand van het Bosket
hef menigeen zien stekken
en soms ok völle pret

Het besteet al völle jaoren
wel meer dan honderd jaor
't ontstaon kan ik niet verklaoren
maor dat is ok gin bezwaor

Een Kapelle hef hier altied e'staon
umdat de weg er nog naor heet
graag wodden hier naor toe e'gaon
meerderen van ons die dat nog weet

Jao ik zee nog veur mien ogen
het gebouwtje echt al old
In den hoek een groten kachel
want het was d'r soms wel akelig kold

Een lange taofel op wat schragen
alles helder wit e'schoerd
aan beide kanten lange banken
al met al veur die tied niet beroerd

Links en rechts wat peterölle lampen
dee dan zorgden veur wat lech
neet te hard op de vloere stampen
want die was bij huuke slech

In het midden stond een preakstoel
links een orgeltje veur de muziek
ok een bibliotheek met völle buuke
bij mekare een hele kliek

Van alles was hier toen ok te beleaven
veural op het gebied van verenigingswark
meisjes, jongens en ok knapen
en zo noe en dan ok wel 's kark

Jao, het verenigingswark begon te greujen
een toneelvereniging wodden d'r op e'richt
en die ziede wiej noe nog bleuien
wel gingen d'r van de anderen ok wat dicht

Zo, dat was iets uut vrogger dagen
allemaal al veur noe de jeugd zien tied
Nem mien neet kwaolijk da'k daor mee an kom
dragen
maor ik mosse het effen kwiet

Oh, daor is een hele hoop veranderd
veural het gebouw dat ging niet mear
't worden van alle kanten echt toch gammel
't was olderdom en dat kump een kear

Daor mos een kear wat anders kommen
want wat is de Wildenborch zonder Kapel
maor um het geld bij mekare te trommen
dat was het grootste probleem toch wel

Toch kwam het zaakje wel an 't rollen
een commissie wodden d'r samen e'steld
um alles eerst heel goed te regelen
want zoiets mot neet gebeuren met geweld

In Huusen stond een leuk gebouwtje
veur niet te völle ok te koop
wel kwam daor heel wat met te sjouwen
want het was al met al een hele hoop

Alles kwam nog heel gauw veur mekare
ok financieel kwam alles rond
En 't zol dan ok neet zo lange mear duren
of het gebouw stond op Wildenborchse grond

Want op een dag, 't was snikkend heite
trok d'r een stel op Huusen an
um 't gebouw in enen dag te slopen
en alles leep precies volgens plan

Alles was perfect e'regeld
vrachtwagens reden af en an
daor wodden alles op e'laden
en ging het op de Wildenborch an

Hier steet het noe al wear sinds jaoren
een hoop wark en geld is d'r an besteed
want toen het hier op dizze plaatse is geboren
was het lange zo mooi en luxe nog neet

Dat het nog heel völle jaoren zo mag blieven
het is de Wildenborch van harte gegund
ok de schole waor wiele hebt learen schrieven
met het Wildenborchs kasteel als middelpunt

Lentekriebels

Eerlijk is eerlijk, het lezen van bovenstaande titel kan bij een ieder verschillende beelden oproepen. Bart en ik lopen sinds eind oktober met lentekriebels. Dat wil zeggen: wat betreft de tuin dan hè?

Afgelopen jaar, was voor iedereen een jaar van: *..minder..*. In van alles en nog wat. Minder bezoeken, minder uitjes, minder spontaan bij de burens binnen lopen voor een praatje etc. Het voelde voornamelijk ook zo, *..minder..*, zeg maar.

Echter, hebben wij iets te mopperen? We wonen heerlijk buiten, ruimte genoeg, we kunnen gewoon doorwerken in de WB tuin en Parkbos. En zijn nog steeds gezond. We verblijven zoveel mogelijk op ons 'eilandje' aan de Kapelweg. Het boodschappen doen en af en toe een doktersbezoek, zijn de uitjes van de week.

Verder (beeld)bellen, mailen en appen we met familie, vrienden en burens. Alles om het risico op besmetting zo klein mogelijk te houden met name voor onze 85+ (schoon-)moeder die bij ons woont. Inmiddels weten we ook, dat je niet oud hoeft te zijn om heel erg ziek te kunnen worden van Covid. Dus, gewoon verstandig zijn, afstand houden. Wachten op betere tijden. Maar *..minder..* tijd kwijt aan sociale dingen, betekent *..meer..* tijd voor bijvoorbeeld de eigen tuin.

Om alvast *..meer..* uit te kunnen kijken naar 't voorjaar, besloten we, om tussen de fruitbomen, een strook bloembollen te planten. Het is de bedoeling dat e.e.a. gaat verwilderen en ieder jaar mooier wordt.

Eerst kwam Jos Reintjes de graszode doorfrezen, waardoor we een mooie losse ondergrond kregen om te planten. Daarover strooiden we kleimineralen, om de zandgrond iets vochtvasthoudender te maken. Dat vinden bloembollen toch lekkerder dan alleen schrale zandgrond.

Via Internet, de Welkoop en de Warande hebben we diverse bloembollen gekocht. Blijkbaar waren er meer mensen op dit idee gekomen, want bepaalde soorten waren schaars of uitverkocht. Wat hebben we toch nog bemachtigd? In totaal rond de 2.000 bollen.

In volgorde van bloei:

- feb-mrt: Krokussen (C. tommasinianus = boerenkrokus en C. vernus 'Jeanne d 'Arc' = wit)
- mrt-apr : Sneeuwroem (Chionodoxa = blauw); Narcissen (o.a. Grootkronig, 'Jetfire', 'Hawera', 'Minnow'); Tulpen (T. tarda en T. turkestanica = beide wit met geel)
- april: Narcissen (N. 'Thalia' = wit en meerbloemig)
- apr-mei: Blauw druifje (Muscari latifolium = breedbladig)
- mei: Narcissen (N. poeticus var. recurvus = de dichtersnarcis)
- mei-juni: Camassia cusickii = lichtblauwe prairielelie of indianenbloem
- juni-juli: Allium atropurpureum = paarse sier-ui

De strook grond hebben we in 4 stukken gedeeld. De bollen uitgeteld en verdeeld over 4 kratten. Dan de bollen verdeeld (lees: willekeurig uitgestrooid) over de plantstrook.

Dankzij het voorwerk van Jos (mooie losse teeltlaag) konden Bart en ik de bollen in een uurtje planten.

Inmiddels komt er al weer wat gras door en zien we de eerste Narcissen boven de grond uit piepen. Hebben we straks door een *..minder..* jaar, wel mooi *..meer..* bloemen in de tuin! Zegt men niet: "Less is more"? Lentekriebels dus.....

Alma van der Schoot

De Wildenborchse roedel

Enige tijd geleden ontving ik een vriendelijk mailtje van mijn (bijna) naamgenoot Christine. Ze had me zien lopen met onze hond, en vroeg of ik het leuk zou vinden om met haar, en andere dames met honden, te gaan wandelen in de prachtige omgeving van de Wildenborch. Een erg goed plan natuurlijk, gezellig voor ons, maar vooral ook erg leuk voor de honden.

Voor Wolfje, onze labradoodle, is het fijn weer een 'roedel' te hebben. In Zutphen, waar we de eerste jaren van zijn leven woonden, was hij gewend regelmatig met andere honden te spelen. Het is overduidelijk dat hij daarvan geniet; hij niet te houden is als hij merkt dat we weer op stap gaan met zijn Wildenborchse vriendjes.

Inmiddels is er een appgroep met 8 leden. We kunnen nu helaas niet met iedereen tegelijkertijd op stap, maar daar komt ongetwijfeld weer verandering in. Fijn om zo de buurt, en buurtgenoten te leren kennen!

Christina Oosterhoff, Wildenborchseweg 27

Verhuisd

Ben Godtschalk en Vronie Hakkenbroek-Roomeijer van Kapelweg 3 naar:

Emmalaan 35, 7204 AT Zutphen
(Telefoonnummers en E-mailadressen blijven ongewijzigd)

Een moeilijke notenkraker

Wij gaan verhuizen en wel helemaal naar Zutphen. Een lange reis, nou nee.

Maar wel alles inpakken. Verhuizen van groot naar kleine bewoning vergt een aanpassing en een liefdevolle aandacht van spullen die wel dan niet mee mogen. De ideële kringloop, die mooie instelling in Vorden waarvan alle verenigingen etc. van meeprofiteren, is er goed mee. Het is hier in huis een redelijk museumachtige toestand. Spullen uit vreemde oorden te over. En dan vind je ineens iets wat je ook niet ineens meer kan thuisbrengen. Enige overpeinzingen later viel het kwartje.

Jaren geleden, toen ik nog actief in de aannemerij op zee was, hadden we rond de kerst en mijn verjaardag dagenlang liederlijk stormweer op de Noordzee. Uit de Noordwest, koud, hoge deining en zeegang. Deze winden hadden we dankzij een oplettende meteoroloog aan boord uitgebreid aan zien komen en dan was er maar een oplossing: De 12 ankers er uit halen. We werkten aan een platform halverwege tussen het VK en Denemarken, en proberen een 'oppertje' op te gaan zoeken onder de Engelse kust was de beste optie.

Het goede kraanschip Thialf had destijds van zichzelf al een 36.000 pk. Er waren altijd twee grote zeeslepers bij zo'n project i.v.m. het ankeren. Elk goed voor 18.000 pk. En het was goed zeemanschap om met naderend meteorologisch onheil die alvast maar vast te maken aan de Thialf. De Thialf zelf was een gigantische windvanger en bij windkracht 9 op de kop kwam je al niet meer op eigen vermogen vooruit. Vandaar die sleepboten vastmaken.

Het begon echter zo hard te waaien dat er ook met die twee bullebakken van slepers er geen gang meer in te krijgen was.

Dan komt er een moment dat je de zaak bijna niet meer in de hand hebt. Zo boven windkracht oehoe oftewel 11. En dan het beste er maar van te maken.

We zaten vlakbij een historisch punt.

De Doggersbank. Zuid van die bank heb je een mooi diep stuk water geschikt om in 'survival draught' proberen gaande te gaan houden en het slechte weer uit te rijden. Ook zorgde de Doggersbank daar dat die hoge deining uit het noorden wat afzwakte. Aan de zuidkant van dit diepe gebied liggen de zandbanken, ondieptes, van voor de Engelse zuidkust van The Wash. De ervaren zeezeilers hier uit de Wildenborch kennen dat gebied vast wel. Daar moet je dus ook niet komen met zo'n joekel met een diepgang van 19 meter.

Vlakbij de Doggersbank, en andersom, de Engelse Indefatigable Bank, om met dit weer daar gaande te blijven houden was een door het weer opgelegde keus.

Proberen de zaak heel te houden. We konden gezien de wind toch ook geen kant meer op. Het diepe deel hier heet de Silver Pit, oftewel de zilveren put. Misschien zo genoemd naar de grote hoeveelheden 'zilveren' haringen die hier altijd rondzwemmen.

Met de tijdstroom verdaagden we steeds een beetje om de noord en met kerend tij weer om de zuid. Ondanks alle paardenkrachten. Waarbij we steeds angstig dicht bij de ondieptes kwamen. Liep steeds nog goed af. Het duurde een dag, en nacht, of drie.

De derde dag, op een zondag, was ik jarig en verscheen er 's ochtends, ineens een delegatie wtk's, machinisten, thans werktuigkundigen geheten, op de brug. Die kwamen me feliciteren met mijn verjaardag en brachten een kadootje mee.

De chefkok kwam ook nog binnen met een grote slagroomtaart waar de slagroom al afgewaaid was. En buiten maar bulderen van de storm....

Ik pakte het kadootje uit. Het was iets zwaars van koper, maar ik snapte absoluut niet wat dat nou was.

Ja, zo sprak de HWTK, Hoofdwerktuigkundige, we hebben lang nagedacht wat we jou nou moesten geven. Het is iets van koper geworden en daarom zo zwaar. Zo zwaar dat de opbrengst van dat koper de waarde van een flesje whisky evenaart. Oh, maar wat is dit dan in hemelsnaam?

Nou je staat hier al een paar dagen met samengeknepen billen steeds maar moeilijke beslissingen te nemen, zogezegd moeilijke noten te kraken. Om je daarbij een beetje te helpen hebben we voor jou een 'Moeilijke Notenkraker' gemaakt. Hartstikke leuk en origineel natuurlijk en het werd in dank door mij aanvaard. De waarde van het koper werd waargemaakt natuurlijk. Het schip ligt wel droog maar ik had een geheime kast met wat spiritualiën. Dit moest namelijk wel in verband met de voorkomende 'reprezentatieve gelegenheden'.

Al inpakkend en opruimend dezer dagen kwam ik het ding weer tegen. Dat is door de wederzijdse ballotage van Vronie en mij gekomen en mag mee naar Zutphen. Als een kostbare herinnering aan een hele goede bemanning tijdens de kerst en mijn verjaardag op de Thialf.

En een kluit uitstekende technische mensen, die dag en nacht in de weer zijn. Vooral tijdens dit soort min of meer kritische omstandigheden. Zoals de verwarming, licht laten branden en vooral die slagroomkloppers onder het schip draaiende te houden.

Trouwens de Doggersbank is destijds, 1780, ook de locatie geweest van een van de grootste en belangrijkste zeeslagen uit

onze en de Engelse geschiedenis. Het was overigens nu bijna weer zover met die Brexit.

De Starings hebben aan deze zeeslag ook hun belangrijke bijdrage geleverd. En vele Zutphenaren trouwens ook.

De zeeslag duurde ongeveer een dag. Eindigde onbeslist. Alhoewel: De Vaderlandse politiek verkocht het aan den volke als een overwinning en de Engelse deed dat ook. Feit was dat vele Nederlandse havens een Engelse blokkade opgelegd kregen en heel wat koloniën in andere handen overgingen.

Er kwamen vele zwaar gewonden terug naar de wal. Er waren ook vele weduwen. Ook in Zutphen. Hier stichtte dominee Martinet, destijds predikant van de Walburgiskerk, een fonds ter ondersteuning van weduwen en zwaar gewonden. Dat vond weerklank tot in Amsterdam toe. Kennelijk werd er na alle bezuinigingen op de vloot, zo slecht gevaren door de Hollanders dat eindelijk het besef kwam dat er wat aan het zeevaartonderwijs gebeuren moest. En werd in Amsterdam de Kweekschool voor de Zeevaart opgericht. Hier heeft dhr. Martinet, ds. te Zutphen, zich ook heel sterk voor gemaakt. Hij schreef ook het uitgebreide boek 'Handboek voor den Zeeman'.

Ik heb ook op dat, strenge, instituut onderwijs genoten en 'leren' varen.

En dat kwam op de Thialf heel goed van pas! Het opgerichte fonds bestaat nog steeds onder de huidige naam: 'Het Koninklijk College Zeemanshoop'. Het bestuur drinkt 1 maal per maand een borreltje op de sociëteit in de Munttoren in Amsterdam samen met het bestuur van het 'Vaderlandsch Fonds ter aanmoediging van 's Lands Zeedienst'.

<https://www.vaderlandschfonds.nl/Historie> Ook opgericht, na de Slag bij de Doggersbank.

Hopelijk vind ik nòg wel zo'n soort trofee uit het verleden. En naar ik hoop komt dat dan ook door de wederzijdse ballotage.

Landrot.

Wildenborchse estafette....

En dan vanuit het niets Joke aan de telefoon. Of ik iets wil schrijven voor De Wildenborcher. Wat moet ik schrijven dan. De WVC is er niet.

Joke: "Dat weet ik wel maar jouw schrijfstijl is weer een leuke variatie voor bij in De Wildenborcher. Misschien weet je iets of kun je wat bedenken, als het maar met de Wildenborch te maken heeft. We zouden het zo leuk vinden."

Nou, oké ik bedenk wel iets. Laat het nog weten. Zo eindigde ons gesprek ongeveer.

Daar zat ik dan mijn brein te breken op wat ik zal schrijven. Want wat maak je nu mee in deze gekke coronatijd. Niet dat ik mij verveel. Genoeg nog om te doen, maar ja dat is niet met andere Wildenborchers in deze coronatijd. Zo gingen er een paar weken voorbij. Wat weet ik van de Wildenborch en/of hun inwoners. Best wel wat, maar wat weet ik nou eigenlijk niet? Mhum, dit kon wel eens het begin zijn van een idee.

Het was 09.00 uur en Guusje stond te kwispelen en te piepen van enthousiasme, want zij zag dat ik de wandelschoenen aan deed. Ze liep al een paar keer ons oprit op, want ik had gezegd dat buurvrouw Ingrid Somsen, met Moos er aan zal komen. Samen lekker een teckelwandeling op de Lochemse berg hadden we gepland. Dit is een regelmatig uitje die we onze honden en ook onszelf gunnen. Genieten van de natuur en ondertussen gezellig kletsen over koetjes en kalfjes. Of moet ik zeggen over van alles en teckels. Want het laatste is de grote liefde die wij delen, onze lieve ruwharige teckels. Voor wie zich afvraagt hoe dit ras er uit ziet, ze worden door enkele mensen (in mijn ogen barbaren 😊) worst op pootjes genoemd. Aangezien wij mensen een visualiserend volk zijn, ga ik ervan uit dat iedereen nu beeld heeft en weet hoe een teckel er uit ziet.

Om niet af te dwalen ga ik weer terug naar de wandeling die wij maakten. Passerend langs huizen en mensen hadden we allebei hetzelfde gevoel dat je je soms wel eens afvraagt welk verhaal achter het bijzondere object in de tuin of bijvoorbeeld die kunstzinnige baard van iemand zit. Dat is het, dat kan ik doen. Beter nog, dat ga ik doen... Soort van estafette, i.p.v. van een stokje doorgeven, wordt er een vraag doorgegeven. Wildenborchse Estafette.

Vragen stellen aan de Wildenborchers over iets wat je hebt gehoord, hebt gezien bij iemand in de tuin of iets anders, waar je eigenlijk altijd al positief nieuwsgierig naar was. Het mag allemaal maar we houden het wel gezellig en gekuist. Sommige dingen wil en moet je gewoon niet weten.

Nu ik Ingrid toch bij de hand had (niet echt natuurlijk want dat mag nu niet van Rutte) ben ik meteen maar van start gegaan. Wij weten door al het kletsten al heel veel van elkaar, maar nu we onze teckelwandeling deden vroeg ik mij af *of een teckel ook hun eerste hond was?*

Ingrid vertelde dat het inderdaad een ruwharige teckel was. Dat het Bas was. Nou die heb ik ook gekend want die is mee verhuisd vanuit het Brabantse land naar de Wildenborch. Maar ik dacht dat ze ervoor ook al een hond hadden gehad. Dus zo zie je, toch nog een "wist je datje".

Ingrid vertelde verder. Een schoolvriendin had thuis een teckel en die vond zij zo grappig. Als haar vader Ingrid kwam ophalen van het spelen, dan moest hij weleens eens wachten. Zodra hij dan ging zitten ging de hond meteen op vaders schoot, maar als die ging opstaan bleef die half hangend zich vasthouden. En dat met een zeer onschuldige blik. Dat was altijd lachen.

En bij een bloemstalletje in Brabant lagen altijd 2 hele lieve gladharige teckels zonder lijn, heel braaf de eigenaresse gezelschap te houden. En toen was het wel duidelijk. Ingrid wilde een teckel en dan graag een ruwharig exemplaar. Toen ze deeltijd ging werken kwam haar wens uit, Bas een mooie, lieve ruwharige teckel en lekker eigengereid. Dat hoort bij het karakter van een teckel, maar net als bij mensen verschilt dat nogal eens bij de een en ander. Bas was er één die er een tien voor kon krijgen.

Hij was redelijk jachtgericht. Met zijn opa traiden ze in Duitsland en was kampioen in tak jacht. Dat was best imponerend, maar als huishond niet zo handig. Want toen ze in Brabant door de woonwijk liepen en Bas speurde een geur, dan ging hij op luid. Als ik Ingrid mag geloven en dat doe ik, dan is de maandelijkse sirenetest er niets bij. De hele woonwijk zou er wakker van worden.

Vraag mij plots, hier schrijvend af, of er ook veel vlaggen hingen toen ze uit Brabant vertrokken.

Bas was zo, dat hij op alles afstoot wat maar bewoog in de tuin. Dat is minder handig als je zelf vogels etc. erg leuk vindt in je tuin. Een Tom-Tom had Ingrid ook niet nodig, want Bas had de route van de wandeling zelf al gepland. Zodra Ingrid een andere kant op liep dan wat hij in gedachten had, dan was de expressie van zijn koppie af te lezen. Zo van, ben jij betoeterd, die kant wil ik niet op. Ze zeggen ook vaak dat de hond op de baas lijkt. Dat is in dit geval misschien ook wel zo. Tenminste ik mag hopen dat Peter als piloot koersvast is.

Wat mij bracht naar de volgende vraag:

Hoe heeft de teckel Peters hart veroverd?

Peter heeft nooit huisdieren gehad en moest er erg aan wennen. Zo van, wat loopt hier in huis, het ijs moest even smelten. Maar toen hij zag dat zo'n klein hondje zoveel pit in zich kon hebben, hij houdt niet van luie, lome honden. En de enorme eigengereidheid en tegelijkertijd het koddige wat ze uitstralen. Alleen al als je ze van achteren ziet lopen met die korte pootjes, parmantig en vastberaden. Dan kun je niet anders dan van dit ras gaan houden. Het was dus ook duidelijk dat na Bas, de volgende hond weer een teckel zou worden? Ja, Bas is 16 jaar geworden en je vraagt je dan af of je ooit weer net zo lieve hond treft.

Toen was daar Moos. Ondertussen 7 jaar. Ook eigenzinnig, maar niet zo vasthoudend. Moos laat het weer eerder los. (in mijn gedachten dwaalt de vraag, waar lijkt Moos hierin nu op, op Ingrid of Peter;-), maar ik stel hem niet. Weet stiekem het antwoord wel hihi...)

Moos heeft wel een lekker leventje voor een hond. Een mooie ruime tuin met stuk bostuin. Hij graaft zich helemaal gek tussen en onder de bomen. Het lijken wel loopgraven uit de oorlog. Als je hem niet op tijd naar binnen laat is hij voor je het weet in Australië. En dat met die korte pootjes. Ergste is wel dat wij met z'n tweeën de gaten elke keer weer dicht gooien. Het zweet breekt ons uit, het is me een vracht grond wat dat beest verzet. Dus Martie Dijkman mocht je nog wat handjes of in dit geval wat pootjes tekort komen.

Daarnaast is Moos gek op wandelen, lekker de natuur in. Omdat Moos niet jachtgericht gefokt is en dus rustig meeloopt is deze hond meer hobby geworden dan de andere. En met al deze nieuwe weetjes komen we ondertussen aan bij onze auto om ieder richting huis te gaan. Natuurlijk niet voordat Ingrid mij een vraag doorgeeft voor een andere Wildenborcher. Hiermee is de estafette officieel van start. Dus hou het in de gaten, wellicht is er een vraag voor u.

Vraag aan Gafur Wargerink: Wat is jouw eerste kennismaking geweest met houtbewerking en wat heeft jou daar toe aangezet en dan met name het verse hout?

Gafur, ik neem binnenkort contact met je op. Kunnen we corona-proof afspreken. Misschien net als met Ingrid, onder het genot van een wandeling in de buitenlucht.

Groet Liesbeth

De Wildenborch, afscheid van oude bomen

Met pijn in het hart moeten we ook deze winter afscheid nemen van een aantal oude bomen, in het bos en in de tuin. De belangrijkste reden is dat ze helaas de droge hete zomers van de laatste jaren niet konden overleven. Vooral de oude beuken hebben het moeilijk en een aantal van hen heeft het niet gered. Ze staan langs de bosrand, langs de paden en langs de weg. Daar beginnen ze een gevaar te vormen voor de wandelaars en fietsers die erlangs komen en dus moeten wij in actie komen. Eén grote beuk is inmiddels geveld, maar er volgen er meer.... Natuurlijk zullen wij nieuwe bomen planten, daar waar er grote gaten vallen. En we zullen dan zeker kiezen voor bomen die goed bestand zijn tegen droogte.

Maar ook worden sommige oude bomen bedreigd door een zwam, die de verzwakte boom uiteindelijk van binnenuit zodanig schaadt dat hij gedoemd is dood te gaan. Dit is het geval bij de bijna 100 jaar oude Atlas ceder in de vierkante tuin. Eén van de vier, die door A. Staring in de dertiger jaren van de vorige eeuw zijn geplant.

Twee waren er al 'verdwenen' en nu is nummer drie ook bezweken. Omdat hij een gevaar vormde voor de ruim twee eeuwen oude beukenberceau, hadden wij geen keus. Bart en Rick hebben hem, met hulp van boomklimmer Martin Brilman, geveld. De trotse boom, onder wie onder andere onze zoon Michiel is getrouwd, ligt nu in stukken op het gras. De geur van het gezaagde cederhout is heerlijk, maar de pijn is groot. Toch zit er ook een zonnige kant aan dit verlies: een gedeelte van de berceau, dat onder de cederkroon te weinig licht kreeg, kan nu herstellen en ook de bloementuin zal meer zonlicht krijgen. De één zijn dood, is de ander zijn brood zegt men dan. Maar jammer is het wel!

Jennine Staring

Na 57 jaar terug op school

Op de foto juf Riet Wijnand en haar man Ben.
(zie verhaal in De Wildenborcher, maart 2020).

Ze was weer even terug op de Prinses Julianaschool, heeft van ons een rondleiding gehad. Dat kon doordat Louky en Eduard hun huis hadden opengesteld voor ons. Riet heeft genoten en er kwamen vele herinneringen naar boven.

Lili en Wim Alsem

Riet schrijft zelf:

Even terug op de Prinses Julianaschool in de Wildenborch

Ingang van de school. Ontroering, ineens kwamen er nog meer herinneringen naar boven. Herkenning en blijdschap. Doordat het gebouw verbouwd is tot woonhuis konden we helaas niet door de prachtige deur van de school die aan de zijkant van het woonhuis van de tegenwoordige eigenaren van het huis van de "bovenmeester" ligt. Boven de ingang staan nog steeds de woorden in een boog: "**Laat de kinderkens tot Mij komen**"

De eigenaren van de woning van de "bovenmeester" zijn Wim en Lili Alsem, die me uitgenodigd hadden om een keertje bij hen op bezoek te komen om zo mijn prettige herinneringen, die ik hen verteld had, weer te zien en te kunnen voelen. En.....ik zag het reeds toen we aan kwamen rijden. De school en het huis waar toen de familie De Leeuw woonde. We werden hartelijk ontvangen door Wim en Lili. Zij hadden voor ons geregeld bij de tegenwoordige bewoners van de school -het echtpaar Louky en Eduard- dat we een rondleiding kregen in hun woning, de oude school.

Dus nu via een nieuwe zijingang. Dat was even wennen, maar al snel kwamen de herkenningspunten. Even slikken, "mijn" klaslokaal, het schoolbord, de kachel waar we om heen konden staan bij kou en daar stonden de tafeltjes en stoeltjes, ik zag in gedachten die smoeltjes van de kinderen weer en dan komt de gedachten boven: "Hoe zien ze er nu uit ?" Volwassen mannen en vrouwen, vermoedelijk met hun eigen gezin. Sommige namen kom ik tegen in het krantje De Wildenborcher. Zo ontzettend leuk.

De school is prachtig en nuttig verbouwd door de eerste bewoners, daarna trok het kunstenaars echtpaar Louky en Eduard erin en ook zij hebben er het een en ander in verbouwd. Dank dat ik het weer heb mogen zien. We hebben ook buiten om de school heen gelopen, de speelplaats waar de grote zandbak stond waar de kinderen hun vèr spring prestaties konden vertonen, enz enz. Daar er geen gymnastiek lokaal aanwezig was gingen we ook vaak even wandelen. Even eruit. In de winter hebben we ook nog een keer geschaatst.

Zelf woonde ik bij de familie Wim en Hannie Jansen en tante Trui en oom Christiaan, Huize "Schreevoord". Daar kwamen 's morgens veel kinderen langs op weg naar school. Heerlijke tijd!

Dank Wildenborchers, Riet Wijnand

Kijk beter en je ziet meer

Amsterdam

Ik herinner me een bezoek aan het Stedelijk Museum in Amsterdam vlak na de heropening in 2012. Ze leken er wel alles dubbel te hebben. Twee gebouwen, het oude net gerenoveerd, de nieuwe “badkuip” ertegenaan geplakt. In elk gebouw een trap. De monumentale, lange trap in het oude gebouw, die uitkomt in de trapzaal met glazen overkapping. En een dubbele roltrap in een koker in de nieuwbouw, van de bovenverdieping tot helemaal onder in de kelder, die een fascinerende reisbeleving geeft. Een werk van een Marilyn Monroe met neon lippen kwam ik boven tegen en in de kelder opnieuw, van een andere maker en net even anders.

In de kelder draaide een film op een oud TV-scherm. Ik zag een man, gezeten in een comfortabele fauteuil die relaxed, een pijp rokend, om zich heen zat te kijken. Voor het scherm stond net zo'n fauteuil. Ik ging ontspannen zitten. Beelden van de man wisselden af met beelden van een lekkende kraan boven een gootsteen. De druppels water veroorzaakten een berg schuim in de gootsteen. Het schuim stroomde al spoedig over de rand en over de grond. De beeldwisseling van de man in de relaxfauteuil en het stromende schuim wekten de beklemmende suggestie dat ik zat toe te kijken hoe de kamer overstroomde, maar niets deed om de dreigende ramp te stoppen. Wie schudt mijn relaxende zelf wakker: Doe iets!

Nergens komen de man en de overstromende wasbak tegelijk in beeld. Film is suggestie. Hij kan een andere kamer hebben gezeten, in een ander gebouw, of zelfs in een andere stad.

Toen ik aan het eind van het museumbezoek nog even het toilet bezocht kwam ik terecht in een wc met een duidelijk verstopte toiletpot. Het water stroomde al over de rand. Hoog tijd voor een andere kamer, een ander gebouw, een andere stad.

Lochem

Het Historisch Genootschap Lochem-Laren-Barchem stuurt foto's en filmpjes rond uit hun collectie, nu hun bezoekerscentrum niet open kan zijn door de pandemie. Daarbij stellen zij vragen of mensen meer weten van het getoonde.

Zo kwam er een promotiefilm van de VVV Lochem, uit de jaren 1930, voorbij. Een stoomtrein komt aan op het station en er vertrekt er een. We zien drie officieel ogende heren aanlopen op de nieuwe boogbrug over het pas geopende Twentekanaal. Een van hen is meester Prop, waarschijnlijk namens de VVV. Ze gaan de brug openen, vertelt de tekst bij de film. En dat idee wordt versterkt door de vertoning van drommen fietsers en auto's die over de brug gaan, direct na het beeld van de drie heren. Maar dat is slechts suggestie. Nergens wordt een openingshandeling getoond en met de heren maken ook anderen al gebruik van de brug. De brug was al open.

Mijn volgende invulling was, nu ik net de aankomende trein op het station had gezien, dat meester Prop twee gasten van het station heeft gehaald en ze gedrieën samen naar Lochem lopen. Ook al niet waar, want geen van de heren is op het station te zien.

Het meest waarschijnlijk is, denk ik, dat ze figuranten waren in de film, omdat het zo'n mooi beeld opleverde. Drie formeel geklede heren, wandelend, contrasteert mooi met de fietsers, auto's en drommen vakantiefietsers die daarna in beeld komen.

Een leuk detail in de film zijn twee kinderen met een karretje. Eerst zien we ze vlak bij de brug hun karretje omhoog trekken. Later zien we ze een stuk lager op de helling. Zijn ze ondertussen op hun karretje lekker naar beneden gesjeesd? Of laten we ons weer misleiden en zijn de beelden in omgekeerde volgorde aan elkaar geplakt?

Welke brug is dit, de Lochemse of de Exelse brug?, was de vraag bij de film.

Totdat ze aan het eind van de oorlog werden vernield waren alle bruggen over het Twentekanaal boogbruggen uit dezelfde familie. Dus daaraan kun je het moeilijk zien. Maar het is duidelijk de Lochemse brug. Hoe zou het ook anders kunnen? Ga je in een promotiefilm voor Lochem de Exelse brug filmen?¹ Nou, toch wel. En met goede reden. Verderop in de film een mooi beeld van het kanaal met een schip dat onder de Exelse brug door vaart. Op de achtergrond priemt de toren van de Lochemse Gudulakerk de lucht in.

Ik ben gaan kijken, maar dat beeld kun je nu niet meer zien. De brug is een stukje verlegd toen Lochem zijn rondweg kreeg en, vooral, de bomen op de achtergrond zijn te veel gegroeid. Zo gaan mooie beelden teloor.

Boekhorst

De bomengroei speelde me ook parten bij een ander filmpje, ook uit de jaren dertig. Bij de Boekhorst werd een stuk bos ontgonnen in een werkgelegenheidsproject. We zien vier heren die een inspectieronde over het werk lopen. We zien mannen met scheppen en houten kruiwagens die grond verplaatsen en een paard en wagen waarop stobben verzameld worden. Aan het eind van de film stappen de heren in hun (grote!) auto's en rijden weg. Dan zien we recht voor de auto's een prachtig doorkijkje door een bomenlaan op de Boekhorst. En, spectaculair, tot nu toe ging alles in een gemoedelijk tempo, er schiet ineens een auto met hoge snelheid van rechts naar links door het beeld. Kennelijk is er een kruisende weg. Waar kan dit zijn?

Ik heb het huis Boekhorst alleen maar gezien vanaf de Lageweg. Kon er op de Lageweg toen al zo hard gereden worden? En waar is dan die kruisende laan waar de auto's geparkeerd stonden? Het was even een puzzel, maar de film zelf geeft de oplossing. De auto's stonden geparkeerd voor een huis dat overduidelijk het huis aan de huidige Sluitdijk 2 is, op de hoek met de Zutphenseweg. Toen was de gevel nog weelderig begroeid met klimop. Nu draagt het naambord "ARNOLD CORNELIS HOEVE". En toen was er dus tussen de bomen van de Boekhorstlaan nog een doorkijkje op huis Boekhorst. Architect J. Gerritsen, in opdracht van Winand Carel Hugo Staring, zal het huis in 1845 zorgvuldig op deze zichtlijn gebouwd hebben. Jammer dat ook dat beeld verloren is gegaan. Niet alleen zijn de bomen langs de Boekhorstlaan nu te dik om er vanaf de Zutphenseweg tussendoor te kunnen kijken, vlakbij het huis is ook een bomensingel opgeschoten die het zicht belemmerd.

Nu vraag ik mij al een poosje af hoe het zit met de naam Boekhorst. Aan de overkant van de Lageweg is namelijk ook een boerderij "De Bockhorst". Wie was er eerst? Is het een grapje van de gestudeerde Staring met zijn boeken tegenover een boer met bokken? Op de site van het Historisch Genootschap lees ik dat hier ooit een bezitting van het convent Isendoorn te Zutphen was met de naam "Boickhorst". Die naam laat zich in moderne spelling hertalen in zowel Boekhorst als Bockhorst. Wat het grapje natuurlijk nog steeds niet uitsluit.

Ja, mooie beelden zijn er nog steeds. Je moet ze willen zien.

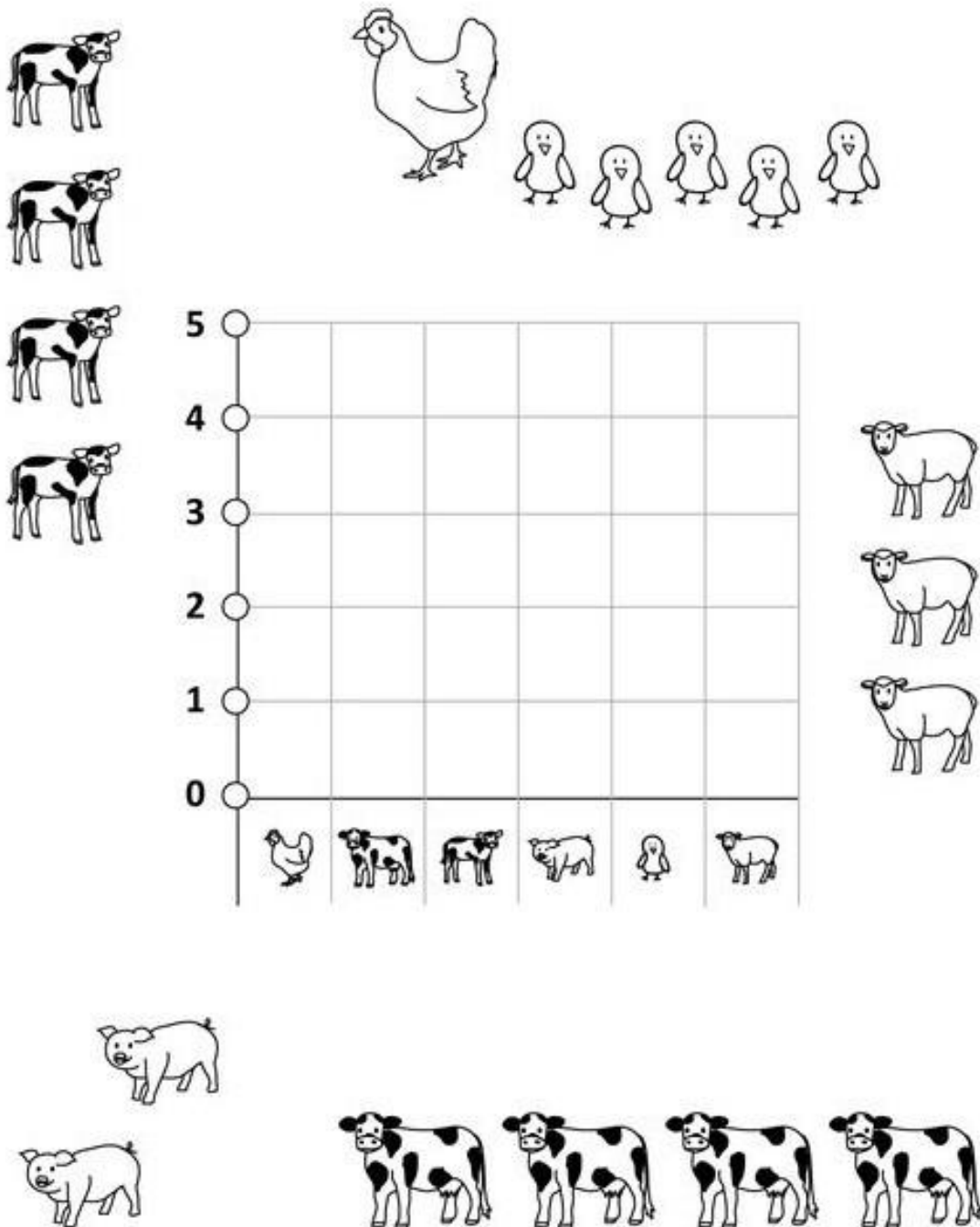
Rik Mars

Voor de VVV-film met het station, de Lochemse brug, enz: zoek op youtube naar "Lochem VVV", of ga naar: <https://www.youtube.com/watch?v=ch1ZDGF2rRs&t=10s>. De film over de landontginning bij De Boekhorst staat op de site van het Historisch Genootschap Lochem Laren Barchem: <https://www.hglochem.nl/nl/node/290>

¹ Voor de nieuwsgierigen: hieraan herken je in de film de Lochemse brug: De drie heren lopen op de brug aan over een weg met een flauwe bocht naar links. Dat kan alleen vanaf het noorden (de stationskant) naar de Lochemse brug. Op de achtergrond is een fabrieksschoorsteen te zien. Er waren toen alleen nog fabrieken bij de Lochemse brug. Over de Exelse brug reed ook een tram, maar van een spoor is op deze brug letterlijk geen spoor te zien. En de Exelse brug was langer, want die lag schuin over het kanaal. Daarvoor moet je de hangstaven tellen: 12 tegen 8.

Kinderpagina

Tel en maak het staafdiagram. Kleur evenveel vakjes als plaatjes, begin onderaan met kleuren.

Interview met beeldend kunstenaar Verena op ten Noort

Als ik haar bel voor een afspraak loopt ze, in Dickens kostuum, het dorp rond om kadootjes rond te brengen. Het zijn presentjes voor de zorgzame mensen rond haar moeder. Later ontdek ik dat dit geen eenmalige verkleedpartij is.

Ze kleedt zich namelijk dagelijks in Victoriaans outfit, omdat ze zich erin thuis voelt. Niet alleen maakt ze de kleding zelf, ze ontwerpt ze veelal ook. Als je haar ontmoet, waan je je even terug in de tijd van hoepelrokken, hoog opgestoken pruiken en zwierige mannenkostuums. Voor de dames prachtige make up met zo'n, in zwart, sjeke stip schuin boven de lip. Maar dan toch in de hogere klasse. Zo'n vijf jaar geleden is ze hier naartoe verhuisd vanuit Driebergen, om meer aandacht voor haar moeder te kunnen hebben.

Haar moeder woont aan de Wildenborchseweg en wordt toenemend hulpbehoevend, vanwege een glaucoom, waardoor ze haar zicht inmiddels grotendeels verloren is.

Verena's moeder is hier in 1997 komen wonen. Pas later kwam deze tot de ontdekking dat familie van haar precies aan de overkant op landgoed Zandbergen in 1929 het huis 'Kamphuisen' heeft laten bouwen. En voorvader en familielid Arnold op ten Noort blijkt een goede vriend van A.C.W. Staring geweest te zijn. Hedentendage zou er nog steeds correspondentie tussen beide families zijn. Zo lopen familielevens en generaties vlak langs elkaar heen...

Verena heeft het gevoel dat ze te vroeg geboren is. Ze voelt zich erg verbonden met zowel het Victoriaanse tijdperk als de Venetiaanse sfeer. Ze is op dat laatste afgestudeerd tijdens de kunstacademie in Utrecht en bezocht Venetië talloze malen, voor het eerst was dat met haar moeder. Ze maakt haar kleding op een 19e -eeuwse naaimachine, een echte oude zwarte Singer met prachtige sierlijke gouden letters, die je met de hand moet aandraaien. En tijdens de jaarlijkse koetsentocht stopt er altijd wel een koetsier voor haar huis om haar mee te nemen langs de kastelen van de achterhoek. In vol ornaat mét crinoline, dan is ze Victoriaans!

Ze denkt dat de interesse voor deze tijdperken geboren is op de plekken waar ze vroeger als kind heel graag kwam. Haar ene opa, een belezen man, verdiepte zich in verschillende culturen. Het huis van haar andere opa Op ten Noort, ademde de sfeer uit de 19e eeuw. Deze opa had ook als een van de eerste Nederlanders een automobiel. Diens huis had spannende plekjes, waar ze zich als kind graag verschanste. Boven stond een Singer trapnaaimachine, waar ze als kind Barbie poppenkleertjes leerde naaien. Er waren ook glossy's waar ze inspiratie uit haalde. Een fantasierijk huis voor haar, waar de creativiteit al in de dop werd gekweekt.

Ze doet veel. Naast kleding naaien, maakt ze schilderkunstwerken en exposeert regelmatig. Ze laat me allerlei foto's zien van haar werk, van kranteninterviews en verslagen. Een van de hoogtepunten voor Verena's werk is dat ze in 2013 in New York werd uitgenodigd om te komen exposeren in the WM Gallery, waar ze een crowdfundingactie voor op touw heeft gezet. Zo kreeg ze geld bijeen om deze reis met haar moeder en haar dochter Lotte te kunnen maken en al haar schilderijen over te kunnen vliegen.

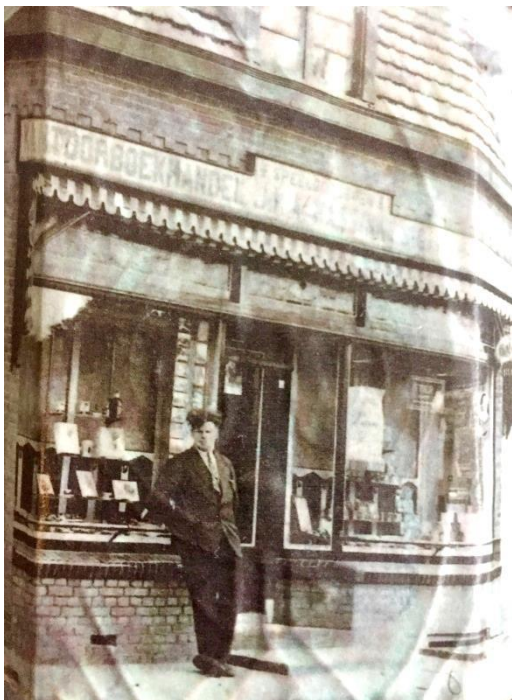
Ze haalt veel inspiratie uit haar dromen, waar haar soms een thema ingefluisterd wordt. Daar gaat ze mee aan het werk.

Ook verzorgt ze allerlei creatieve workshops voor wie dat wil. Op een basisschool in Driebergen werd ze als 'gecertificeerd beroepskunstenaar in de klas' bijvoorbeeld gevraagd om met een schoolklas een prachtige grote muurschildering in Driebergen te maken. (foto) Op Oerol (jaarlijks festival Terschelling, red.) heeft ze samen met kinderen een ander project gedaan waarvoor ze Prehistorische eiland heuvelrugmieren hebben gemaakt. Deze mieren waren gemaakt van afvalmateriaal en werden in de duinen tentoongesteld.

Aan volwassenen geeft ze ook les, waarbij ze mensen stimuleert uit de comfortzone te stappen en te durven loslaten. En dan maakt ze gelegenheidsgedichten zoals bijvoorbeeld voor de open monumentendag of voor de kunstroute Vorden zo'n tien jaar geleden.

Veelzijdig dus! Want naast dit alles is ze de oprichtster van 'De Nationale Bond Tegen Hondenstront', die ze samen met wethouder Homan, prof. Dr. Van Knapen (Universiteit van Utrecht en RIVM) en dhr. Dekker, de oprichter van de Ezelsociëteit in Zeist, op de Nederlandse kaart zette. Dit voor het goede doel om de nare gevolgen van stront te voorkomen, zoals overdracht van ziektes.

Hoewel ze iedere dag creëert, heeft ze nu voor workshops iets minder ruimte. Ze verbouwt namelijk haar huis in Vorden en doet daarin veel zelf. In de kamer waar normaal schilderles zou moeten plaatsvinden, staat nu tijdelijk al het meubilair.

Haar huis is een historisch pand. De voormalige kantoorboekhandel met rookartikelen werd later boekhandel en kortom sigarenhandel van Jan Hassink. Het toeval wil ook hier, dat voorouders van deze heer Hassink in dienst geweest zijn van vroegere familieleden van Verena als huishoudster en chauffeur. Het is toch heel bijzonder dat dit allemaal zo samenkomt in één verhaal...

Achter de prachtige etalageramen bevindt zich nu haar toekomstige atelier ruimte, te wachten op het moment van opening.

Ik heb alvast zin in een cursus schilderen!

Kathy de Vries

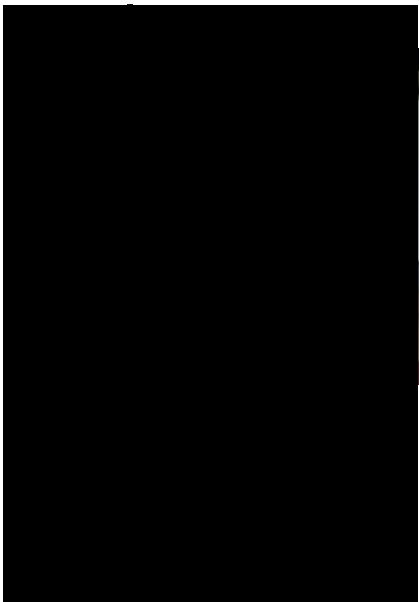
Postvak In

- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

Werk dankzij corona

Op 27 februari 2020 nam ik afscheid van mijn werk in Hoofddorp. Omdat ik niet meer zo ver van huis en zoveel uren wilde werken, besloot ik mijn eigen bedrijfje te beginnen en op zoek te gaan naar klussen voor mijn netwerk van bibliotheken, boekhandels en uitgeverijen.

Tijdens mijn afscheidsdiner kwam het bericht van de eerste Nederlandse coronabesmetting binnen. Drie weken later ging Nederland op slot. 'Daar gaan mijn klussen', dacht ik. De bedrijven waarvoor ik aan de slag wilde hadden nu immers eerder mensen over dan te kort.

Dus toen ik begin april werd gebeld door de (branche)Vereniging van openbare bibliotheken viel ik eerst van mijn stoel. En daarna maakte ik een rondedansje. Men ging ervan uit dat de bibliotheken weer open zouden mogen gaan en ze zochten iemand die dat proces voor alle bibliotheken in Nederland in goede banen zou kunnen leiden. Ze vroegen mij!

Ik ben als een haas naar Apeldoorn gereden om m'n bedrijfje in te schrijven bij de Kamer van Koophandel en ben daarna meteen aan de slag gegaan. Druk overleg met tal van mensen en organisaties per telefoon, mail en beeldverbindingen. Met collega's lobbyen bij het ministerie van OCW over de maatregelen en de protocollen waar bibliotheken zich aan moesten houden, over verruiming van die maatregelen, zorgen voor posters voor bezoekers van de bibliotheken, ga maar door! Ik was er tot in juli heel druk mee. En zoals het gaat: als je eenmaal aan de slag bent, dan is het eenvoudiger om een andere klus binnen te halen.

Zo ben ik in feite aan het werk dankzij corona.

Werk is fundamenteel veranderd. Iedereen lijkt het daarover eens. En ik kan dat ook onderstrepen: in augustus brak ik mijn enkel. Ik mocht mijn been 8 weken niet belasten. Was je met zoiets vroeger wéken uit de roulatie, nu had niemand het door! Ik heb vrij genomen op de dagen van en na de operatie en heb vervolgens gewoon doorgewerkt. Ik hees me voor de videovergadering uit de rolstoel en zorgde dat die niet per ongeluk in beeld kwam.

Ik geniet er elke dag van om hier èn eigen baas te zijn. Jammer dat de bijeenkomsten van de WVC niet doorgingen. Ik kon nu op tijd hier zijn om mee te doen ...

Anne Rube
Wientjesvoortseweg 4

Even Voorstellen:

Op 13 november is Tim geboren.

Hij is het derde kindje van Matthijs Berenpas en Ivet Harperink en de kleine broer van Lisa en Gijs.

Een andere periode, dus een andere ervaring qua zwangerschap en ziekenhuis bevalling.

Met de nodige drempels is inmiddels, ondanks de lockdown, de rust weder gekeerd.

Mosselseweg 10

De Alpacafarm

Ria Klein Ikkink zit van eigen Alpacawol te breien als ik op haar erf aankom. De Alpaca's zijn nergens te zien, ze houden niet van regen en we zullen ze daarom later opzoeken in de schuur. Eerst gaan we samen even kennismaken, want hoewel we elkaar wel 'kennen' uit dit buurtschap, hebben we nooit eerder zoveel uitgewisseld als nu.

Ria is dol op dieren, dat moge duidelijk zijn. Bij binnenkomst zijn er 3 honden die niet weg te slaan zijn bij mij als nieuw bezoek. Dit brengt natuurlijk reuring voor hen, ook zij hebben misschien wel last van wat eenzijdigheid in deze coronaperiode. Eén ervan is een oppashondje, en hoewel klein, blaft zij om het luidst. Als je klein van stuk bent, moet je andere eigenschappen ontwikkelen, wil je gezien worden.

Ria is geboren in Brummen en heeft lang in Lochem gewoond. Daar sprong van beide kanten op een goed moment de vonk over, waarop Ria en Han in 2013 trouwden en aan de Stuwijk gingen wonen, het ouderlijk huis van Han en gebouwd door zijn opa. De ouders van Han stonden toen juist op het punt van verkoop. De trouwerij was op eigen erf georganiseerd met tent én carbid schieten. Dat kwam eigenlijk voort uit een grap, maar is sindsdien een jaarlijks ritueel geworden bij hen thuis met en voor de buurt. De trouwerij werd met 'de Bankdirecteuren' die de muziek verzorgden zo'n groot feest, dat iedereen met de benen los ging tot diep in de nacht.

Ze voelt zich er heel gelukkig. Door de plek en door de buurt, dat een saamhorigheid kent als eigen buurt in ons buurtschap de Wildenborch. En waar op gezette tijden feestjes en activiteiten worden georganiseerd. Behalve carbid schieten rond oud- en nieuwjaar wordt er bijvoorbeeld een jaarlijks buurtfeest georganiseerd met spelletjes voor de kinderen.

Haar zonen Marcel en Daniël zijn van kinds af aan actief in de zijspancross, voorheen als 'team Willemsen'. Na een zwaar ongeluk met veel letsel voor zoon Marcel in het jaar 2000, is zoon Daniël alleen verder gegaan en heeft inmiddels 10 titels op zijn naam staan. In 2005/2006 is hij zelfs geridderd. Ten tijde van het ongeluk van Marcel, waarbij hij deels verlamd raakte, heeft Ria gemerkt hoe belangrijk het was om optimistisch en hoopvol te blijven. Uiteindelijk heeft dat geholpen, want Marcel is weer op de been gekomen. Het heeft veel impact gehad, zowel op Ria als op haar beide zonen.

Ze kan zich nog een mooi moment herinneren dat ze oud minister Erica Terpstra ontmoette toen Daniël geridderd werd, ze was zo verheugd te zien dat het weer goed ging met Marcel.

Marcel is inmiddels weer gestart in de cross (nu solo). Als je youtube filmpjes van de broers bekijkt, voel je de enorme passie die deze jongens voor deze sport uitstralen. Het lijkt geen keuze, maar een must. Ria heeft ermee leren omgaan, maar heeft er af en toe wel buikpijn van. Het feit dat het nu een coronajaar is, geeft rust. Ze hoeft zich al een jaar geen zorgen te maken. Toen Han en Ria trouwden, lag Daniël ergens in een ziekenhuis in Zwitserland te herstellen van zijn breuken en was videoverbinding het hoogst haalbare.

Ria is van 1986 tot 2002 werkzaam geweest op dierenasiel de Bronsbergen in Zutphen en ze was assistent beheerder in het asiel in Doetinchem tot 2007. Vooral in Zutphen heeft ze een geweldige tijd gehad, de saamhorigheid van het team was geweldig. Als ze erover vertelt, kijk ik in een stralend gezicht. Ze nam regelmatig dieren uit het pension mee naar huis en hield ze ook, zoals een stel bejaarde geitjes, die anders naar de slacht waren gegaan.

Daarna is ze in de zorg gerold in Brummen en vanaf 2007 begon ze in de thuiszorg bij Marga Klompé in Lochem. Zorgen doet ze graag, voor mens en dier. Helaas moest ze vanwege gezondheidsklachten stoppen. Han werkt bij Wila in Lochem.

Ria vertelt dat ze ook helemaal weg is van het jaarlijks toneel van toneelvereniging T.A.O. waar ze aan meedoet. Helaas kon dat afgelopen jaar niet doorgaan, ze kijkt alweer uit naar het volgend stuk!

De Alpacaliefde is begonnen toen ze met Han in 2007 in Hengelo (Gld) op zorgboerderij de Mettenmaat terecht kwam. Ze waren daar voor een terugkomdag na een rondreis door het noorden van Europa en kwamen daar een prachtige en drachtige Alpaca tegen.

Die ging mee naar huis. De draagtijd van een Alpaca is 11,5 maand en deze moeder beviel van zoon Yep, (naar schaatser Yep Kramer). De eerste bevalling was even spannend voor Ria, maar met Han, die net op tijd terug kwam van schaatsen op de gracht bij de Wildenborch, verliep uiteindelijk alles rustig. Yep werd gecastreerd en verblijft met zijn moeder nog altijd op de Alpacafarm. Elk jaar wordt er een nieuwe Alpaca gedekt door hengst "Charmando" ☺ en wordt er een klein Alpacaatje geboren. De hengsten worden verkocht en de dames blijven. Ze hebben inmiddels een kudde van totaal 10 Alpaca's. Een maal per jaar worden ze geschoren. Ze spint zelf de wol en verft het in prachtige natuurkleuren. De wol is heel erg zacht en ook heel licht van gewicht.

We gaan nog even kijken in de schuur waar de dieren schuilen. Wat zijn ze nieuwsgierig! Allemaal staren ze ons aan. De één wat onnozel, Yep wat hooghartig en een ander staat vlak voor mijn neus. Maar als je in die lieve grote ogen kijkt, ben je verkocht. Zoouuuuuuuuuuuuu leuk ☺ ☺ en zó dichtbij.

Kathy de Vries

Schoonmaakrooster Kapel

Vanwege de lockdown is de Kapel gesloten voor activiteiten, vandaar dat er minder frequent hoeft te worden schoongemaakt.

Wordt u niet gebeld, dan vervalt deze keer de schoonmaakbeurt.

2021	
maart	Riek Vliem – Hermien Oplaat
april	Kathy de Vries – Judith Keurentjes
mei	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert
juni	Erika Scharrenberg – Kristie Ezerman – Dini Schoulen

Staat uw naam nog niet op de schoonmaaklijst, maar bent u wel bereid om één, maximaal twee keer per jaar een paar uurtjes mee te helpen onze Kapel schoon te houden, stuur dan een mailtje naar Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl
Bellen mag ook: (0575) 55 65 12 of (06) 25 06 66 70.

Wees ook eerlijk en meld het wanneer u wel op de schoonmaaklijst staat, maar het eigenlijk toch wat te belastend vindt.

De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda:

Vanwege het Coronavirus zijn er op dit moment geen geplande activiteiten in de Kapel.

Verenigingen:

Vanwege het Coronavirus zijn de bijeenkomsten van de Wildenborchse verenigingen onder voorbehoud.

Schietvereniging: Elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur

Wildenborchse
Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur
van oktober t/m april

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel